

ellust saunats föndama. — Sis ütles pühha-
püwa homikul Jaan: „täma lähhän ja ll a
firrifute; fest lojus on äästand ja ihhaldab
hingamist; ka on ism jálle selge fest eilfest vih-
mast, mis odra aiaab loma, ja vallavat on
pehmitand.“ Agga kui ta firriks liggidale
sai, juhtus ta Kadri seitsi, kes teiste külla-
kistega ka jalla senn-na läks. „Küa olli hea,
mõtles Jaan nüüd, et armo heid sin lojuisse
peale, fest se eest kõnnin temma körwas.“
Eiusti nad ei ráfindi viit sanna. Gest ferge
inninenne töhhe walmis jutto aiam, agga
aulik lööb kartma. Omneti lõppes te otsa,
enme kui tahsid.

Agga ei mahitud firrifus Jaan Kadrit,
egga temma Janit, waid fumbki panni öp-
petust tähhele lauldes ja kuuldes. — Õbeste!
Jummal poiad on mitto innimesse melest ni-
alwaks sanud, et igga diglane kõrvis tassas-
sem on. Ja omneti ka nem mida tahtwad,
et Jummal neid peab hoidma, ja omneti ei
ole nelgi teist abbumest surma häddas,
kui Dedda. Õb, selago igga wagga nisug-

gust ðålust! — Ei olle tarvis, et ta sammaga
nomib, fest temma waggadusse tödde juhha-
tab jo, nenda kui temma kawivalusseta ello
se künal on, mis keigepimedamad patto-
nurgad walgetks teeb; fest kes julgeb seül patto
tehha, kuhho ðige innimesse film ullatab?

Agga firrifust wáljaminges pallus Kadri
ennast ühhe naabri naese wanfri peále, ja sõi-
tis temmaga árra. Ja Jaan jái agga lúmber-
ringi waatma — mõtteldes: „kuhho ta om-
meti sai? ehk on jo teise párralt, ja lööb se-
párrast minno eest árra!“ Sedda kartes,
ja nenda isse enneses rákides, läks ta üksi taga-
gas, igga muud seitsi kõrvate játtes. Agga
omma wannemattele rákis ta omma luggu.

Zubba tuul qias ülle rukki-kérre ja odra
pea langes fummarküle, ja talv-orras tousis
merre-kärma. Zubba tehhe suits kuiwatas
uut wilja, ja hõne-sõe rõmustas wáljaliste
süddant. Keik linno poiad hakkasid emma su-
russeks sama, ja wars ja lamba tas emmasti
lahkuma — Siis juhtus Kadri kord kartja
korvalisseks. Agga Jam'i hobbone oli sel õsel